

Mit navn er Thomas Klingby. Du lytter til nations marit, en true crime podcast om sager, der rammer og lammer en befolkning, fordi de er så bizarre eller på andre måde umulige røstasser.

Sådan en sag er sagen om pigerne fra Al-Qaserta, der skete i Spanien i 1992. En sag, der stadig den dag i dag, får det til at vinde sig i maven på den spændske befolkning.

De tre piger tog til skolefest fredag aften, men ventet aldrig hjem.

Fredag den 13. er en uhyggelig dato for mange mennesker. Men det er ikke noget Antonia tænker over.

Hun tænker kun på, at det er weekend, og hun skal være sammen med sine tre bedste veniner. Hvad de skal lave, ved hun ikke i nu. Bare de skal være sammen.

Det er november i den lille by Al-Qaserta, tæt på Valencia i det østlige Spanien, og der sker ikke så meget, specielt ikke når man kun er 15 år, som Antonia er.

Nogle venner fra skolen er ved at arrangere en fundraiserfest på et diskutek i nabo byen. Det kunne være en mulighed. Men kun, hvis de andre også vil.

Og der er jo også spørgsmålet om, hvordan de skal komme derover. Selv om byen kun ligger et par kilometer væk, tager der lige vel en halv time at gå.

Og det kan godt blive lidt køligt om aftenen. Derimod Ventur i bil tager i max. 10 minutter, men hvem skal køre dem?

Antonia lukker sit skolehefte sammen. Lækserne er overstået, og hun kan holde weekend med god samvittighed.

Hun kigger ud og vindt ud fra køkkenet. Byen er stille, de fleste har ikke fået fri fra at arbejde nu, heller ikke Antonias forældre, de arbejder til sent i dag.

Hun er alene hjemme. Radioen er tændt, sådan som den plejer, og Antonias ønglingsprogram er i gang. Programmet spiller alt det nyeste musik fra Europa.

Verden i radioen siger, at hvis man har et musikønske, kan man ringe ind til ham. Antonias snurper telefonen med det samme.

Hun trykker numret ind og venter. Hun havde ikke forventet at komme igennem, men pludselig er der radioverden i den anden enden.

Han siger hej og spørger, hvem han taler med. Antonia bliver pludselig nervøs og tyver. Det er første gang hun taler med en fra radioen.

Jeg lige vil få en styr på nævrene og introducere sig selv. Hej, jeg hedder Antonia. Jeg vil gerne ønske en sang til min veniner.

Verden er hurtigt til at få Antonia til at føle sig velkommen, og han spørger ind til, om veninerne har nogle planer for weekenden.

Antonias varer, at det ved de ikke nu, men at de i hvert fald skal være sammen. Verden siger, at det lyder som den perfekte fredag og spørger, hvilke nummer hun ønsker.

Antonias varer, at det skal være Major Tom med Peter Schilling, et nummer, der handler om at sige forvælt til alt det man kender, og for evigt svev rundt i rummet.

På en måde handler nummeret om at finde ud af, hvor man hører hjemme.

Mens nummeret spiller i radioen, snupper Antonia noget at spise. Hun håber, at veninerne også hører radio.

Hun kan godt lide tanken om, at de alle fire hører det samme nummer på samme tid, men vidt forskellige steder.

Hun gør så klar og skynders over til Esther, hvor de har aftalt at mødes. Esther lukker hende ind, Miriam og Desiree er allerede kommet, siger hun.

De krammer hinanden alle sammen. De har alle hørt tanken. Hvor var det vildt, at Antonia kom igennem til radioen?

Antonias er stolt over, at hun greb chancen, da den var dig. De sidder på Estherens værelse. De snakker om, hvad de skal finde på at lave.

Esther er stadig syg, så hun bliver desværre nødt til at blive hjemme. De andre er mest til at de skal tage til festen i nabobyen.

Men hvordan skal de komme derover? Antonias bør Miriam om ikke hendes far kan køre dem, men Miriam fortæller, at han også er syg.

De skal altså gå, eller få et lift. Det kan der vel ikke ske noget ved.

Omkring klokken 20, siger Antonia, Miriam og Desiree forvel til Esther, og de tre piger smutter ud af døren.

Esther er missundelig på sine veniner. Hun har virkelig lyst til at være med. Hun synes, de er så heldige.

I virkeligheden er det Esther, der er den heldige af de fire. Hvor heldige hun egentlig er, skal der gå to måneder, inden hun forstår.

De tre piger får snart et lift, men fire og hans kæreste. Det er meget normalt i området, at man hjælper hinanden med at komme fra den ene by til den anden.

Fyren kender pigerne per færd, og de slutter lidt om aftensplaner. Pludselig begynder et lys og blinke i instrumentbratet.

Fyren kører ind til siden. Der er et problem med bilen, og han kan desværre ikke køre pigerne videre.

De stiger ud, men i det samme kommer en anden bil for bil, og pigerne er hurtigt til at vinke til føreren om et lift.

Bilen, en vid Opel Corsa, stopper lidt længere fremme. Døren åbner, og de tre piger bliver lukket ind på bagsædet.

Foran sidder to mænd, som pigerne aldrig har set før. De spørger, hvor pigerne skal hen, og pigerne svarer, de skal hen på diskoteket.

Bilen starter og sætter i retning mod diskoteket, men da de næsten er fremme fortsætter bilen bare i stedet for at stante.

Pigerne i bilen forstår nok med det samme, at noget er galt, men aner ikke det fulde omfang af den unskab, de lige har mødt.

De tre piger dukker aldrig op til festen. Som duk for den spændske vind og sol forsvinder de tre tinnetspiger i natten, og der skal gå lang tid før man tager noget til dem igen.

Den samme aften, fredag den 13. vinter de tre pigers forældre forgev os på deres børn derhjemme, og de bliver bekymret, da pigerne ikke kommer hjem til aftaltid.

Forældrene kender hinanden gennem pigernes vinskab, og næste morgen mødes de for at gennemgå hvad de ved og for at vente på livstejn fra pigerne i fællesskab.

De ringer rundt til venner og skolkamerater, men ingen ved noget. Æster fortæller hvad hun ved, men hun er heller ikke hørt fra dem siden.

Forældrene vinter på at pigerne vil ringe hjem, men inden det sker.

Dagen går, og efterhånden kan de bekymret forældre ikke tænke sig til scenarier, der ikke enten er en ulykke eller en forbrudelse.

Og klokken 21.30 ved lørdag aften går de til politiet.

Betjenten på stationen forsøger beroelige de bekymret forældre, og siger det helt normalt, at

tinnetspiger har brug for lidt luft en gang imellem, men at de altid finder hjem igen før eller siden. Før vikanten er om, ligger pigerne i deres seng, forsikrer betjenten, og måske gider jeg se det, men måske kan de også være stukket af hjemmefra.

Forældrene ved, at betjenten tager fejl. Deres piger vil aldrig gøre sådan noget, de helt almindelige, søde, ordentlige piger.

Forældrene frygter nu for alvor, at en forbrudelse er skit.

Betjenten invilerer i og med pigerne savnet, men der skal lige vel gå halvanden dag til efter vikanten, inden en desideret eftersøgning sættes i værk.

Miriam's far, Antonio, der var syg, og derfor ikke kunne køre pigerne til fest, bebrejder sig selv. Selvfølgelig er det ikke hans skyld, forsikrer de andre forældre ham, men inde i Antonio bulver skyldfølelsen.

Den følgende mandag, den 16. november, begynder politiet aktivt at efterforske de tre pires forsvinden.

Over den næste uge indhenter politiet vidneberedninger, mens de forsøger at sammenstykke pigernes ædfer inden deres forsvinden.

Politiet får fat i fyreren, der gav pigerne deres første lift. Fyreren fortæller, hvor han satte dem af.

Politiet tager hen til stedet, og her møder din kvinde, der giver politiet den vigtigste vidneberedning, eftersom hun til synlædende er den sidste, der har set de tre piger.

Hun fortæller, at hun så pigerne den fredag aften, og hun tog den for et lift med nogle mænd i en vid opel korsa.

Med dette vidende udsavn går politiet officielt væk fra teorien om, at pigerne er stukket af hjemmefra,

og begynder at behandle sagen som en kedenatning.

Samtidig får medierne øjne op for sagen, og Miriam's far Antonio bliver de tre familiers talsperson.

Han deltar blandt andet i TV-programmet, Hvem Ved Hvor, hvor han indtrædende bliver den spanske befolkning,

om hjælp til at finde de tre piger.

Efter nogle få uger er hele landet engageret i eftersøgningen.

Borger, politifolk, myndigheder, alle deltar i jakten på de tre piger.

Selv den spanske indrisminister bliver engageret i eftersøgningen, og lover de bekymrede forældre, at Spanien begærer alt for at finde pigerne.

Men lige lidt hjælper det. Pigerne er og bliver for sundet.

Det store spørgsmål, der gentages i alle nyhedsmedier og er på alle slæber, er om pigerne stadig er i livet,

eller om de holdes fange i et eller andet sted.

Kæmper de for deres liv hver eneste dag, hvor politiet ikke er i stand til at finde dem.

Først sent i januar sker der noget.

Regnen siges af, hvad skal alle sove og væk, men i denne sag skyldes interagere frem til overfladen.

Den 27. januar 1993, 75 dage efter pigernes forsvinden, kører to ældre biavler rundt til deres bistader i det gode og forlatte område omkring La Romana,

der ligger omkring 150 kilometer syd for Al-Qasar.

Det har regnet hæftigt i flere dage, og der har været jordskred flere steder i regionen.

De to biavler tjekker derfor op på deres bistader, om alt er som det skal være.

Men de glemmer snart alt om bier.

Det sker, da de to mænd efter at tjekke på en af bistaderne, tager han ryge pause.  
Den ene mand går sig en tur rundt i området.  
Pludselig er der noget, der fanger hans øje, et lys glemts.  
Det kommer fra jorden, og manden bevirrer sig hen mod det.  
Først kan han ikke helt forstå, hvad det er, han ser, men så begynder det rejselsvæggende syn at gå op for ham.  
Lysglimtet kommer fra et ambonsur, og uret sidder på en opsvuld med blå hånd, der halvvej stikker op af den sted i våde jord.  
Hånden er halvt i forrådnelse.  
Forfærdet løber den ældre mand tilbage til bilen, og fortæller sin partner om fundet.  
Politiet bliver alarmeret, og kort tid efter vremler stedet med politifolk.  
Jorden graves væk, og i takt med, at det grusomme fund åben bars, stod det mere og mere klart for politiet,  
at eftersøgningen af de tre piger ikke behøver at fortsætte.  
Selvom kroppene har ligget i jorden i næsten tre måneder,  
og er i forskellige stadier af forrådnelse af politiet ikke tvivl.  
De begravede lige er tinnetspigerne Mirjam, Desiré og Antonia,  
og de har været udsat for brutale forbudelser inden deres død.  
De tragiske nyheder med overbringels til forældrene, der forståelig nok bruger fuldstændig sammen.  
Pigernes kæbne er en uberlig tanke for de tre familier.  
Samtidig må politiet arbejde hurtigt.  
Der kan komme mere regn, så gerningstedet skal sikres.  
I løbet af de næste timer arbejder betjentene intensst for dansart overblik.  
Det normalt procedure af et potentielt gerningsted bliver grundigt affotograferet,  
som det allerførste, inden selve politiarbejde går i gang.  
Det er vigtigt for at kunne afgøre eventuelle tvivlsbørsmål senere,  
eksempelvis hvor et bevis præcis lå i forhold til et liv.  
I dette tilfælde tager politiet kun et billede,  
men der er dårlig det der slagsen.  
Og fejlen her bliver en af mange som skæmmer sagen  
og er med til at rejse kritik af oplægningsarbejdet senere.  
I og omkring gerningstedet finder politiet over forskellige intresente objekter,  
som straks bevisføres.  
Området har været anvendt som skalleplads for de lokale,  
vil det gøre det vanskeligt for politiet at bedømme om beviserne stammer fra forbrudelsen,  
eller fra noget helt andet.  
Selvfølgelig er der tre ting, der fanger politiet opmærksomhed.  
En hanske, en afføret patron og en pampflæt, der er rævet i stykker.  
Den efterfølgende obduktion viser, at pigerne er blevet voldtaget,  
inden de er blevet skudt i hovederne og begravet i et hull i den kolde jord.  
Den åbenlyse teori er altså, at pigerne fik et liv med nogle mænd,  
som besluttede sig for at voldtage pigerne, for derfter slå dem ihjel og begrav dem.  
Men det står også klar for politiet, at de to mænd ikke er hvem som helst.

Obduktionen viser, at pigerne, udover voldtægten, har været udsat for en god somfysisk mishandling,

hvor der er blant andet blivt brugt en knivtang.

Desuden har gæringsmændene skilt hoved fra kroppen på to af pigerne.

Det er altså gæringsmænd en særlig hensynsløs slags.

Gæringsmænd, der måske har drabt før og som sikkert kunne finde på at gensage deres forbrudelser.

Hvad der begyndte som en efterlysning af tinnets piger på frivigent,

er med et forvandlet til en menneskejagt på de mest ulækre mortere i Spanien's nye historie.

Problemet er bare, at morterne har været på fri fod i to og en halv måned.

Og formentlig allerede er flygtet over Albirge, måske endda befinder sig et andet land.

Desuden er der ingen vidner, der rigtig kan sige, hvordan de ser ud.

Det sidste vidne, der så pigerne, så blot, at pigernes det ind i en hvid bil og kørte væk.

Det var mørkt og på afstand, så vidne kunne værken tyde nummerpladen eller udsenet på mændene i bilen.

Hvis mændene i bilen der overhovede er gæringsmændene,

hvad politiet selvfølgelig formoder, men realt ikke ved.

En ting er sikkert, uanset deres involvering isagen skal mændene findes.

Men hvordan det på nogen måde kan lade sig gøre, er der ingen, der ved.

Det eneste politiet har er de tre ting fra gæringsstedet, handsken, kulene og stumperne ant pampflit.

Hvor stammer pampflitten fra?

Har den tilhørt gæringsmændene?

Og kan den i så tilfælde fortælle noget mere om gæringsmændes færd?

Hvad nu, hvis man prøver at sætte stumperne af pampflitten sammen?

Hvilket billede vil så opstå?

Pampflitten fra gæringsstedet skal vise sig at blive politis' vigtigste bevis.

Og det sværer også det eneste af betydning.

Der er dårligt par problemer med pampflitten,

som nævnt blev området, hvor pigerne løbbegravet brugte af de lokale som skralleplads.

Derfor er det vigtigt for efterforskningen at etablerer, om pampflitten blev fundet i graven eller ved siden af graven.

Er pampflitten med andre ord bevis eller bare skralle?

Eftersom der ikke blev taget billeder inden udgravningen, kan det ikke med sikkerhed afgøres.

Politieteknikere begynder at sætte de i turhævnet.

Støkke for støkke går det op for teknikerne, at pampflitten stammer fra et hospital i nærheden.

Mer specifikt er det en pampflit, der udleveres til patienter, der udskrives.

Der står der også et navn på pampflitten.

Hvis pampflitten var tilfældig skrald, ville det være et meget stort tilfælde, hvis navnet var et som politikendt i forvejen.

Og navnet på pampflitten er faktisk en af politieteknikerne.

En rikke angles. Det kan ikke være tilfælde. Det er i hvert fald politieteori.

Det er da ikke primært en rikke selv politiet er interesseret i, men ham som en rikke er i familie med.

Hans bror Antonio Angles.

Selvom hans efternavn er opkaldt efter Gud's egne sinebudet, er 26-årige Antonio Angles så langt man overhovedet kan komme fra en engel.

Opgæmmen 1984 er Antonio Angles råd ind og ud af fængsler i pendulfart med domme for indbrud, besidelse af stoffer og narkosmuling.

Han er kendt for at være voldelig og ekstremt aggressiv, både ude på gaden og hjemme hos sin familie.

Han har blandt andet tæsket sin egen mor.

Selvom han allerede som helt ung er han erfaren krimine.

Er han i 1991 stadigvæk en små krimine i det store billede.

Men Antonio Angles er godt på vej ind i psykopatland.

Som en del af sin pusjervirksomhed gæmmer Antonio Angles ofte små posommehjoin forskellige steder.

En dag er der en af poserne, der mangler.

En ung narkosmulig hos sin egen mor.

Men hun kan ikke være stoffet tilbage eftersom hun allerede har taget det hele.

Som straf vælger Antonio Angles at tage den unge kvinde til fange hjemme på sit værelse hos sin forældre.

Han lænker hende til et vandrør, hvor hun sidder i mindst 25 timer, mens han gennemtæsker hende.

Politiet bliver tilkaldt af en af Antonios egen brug.

Hvis hun ikke har været tilbage, så kan hun ikke have været tilbage.

Antonio Angles dømmes 5 års fængsel for kidenabning og vold.

Angles når et afsonde 1 år af sin straf, før han får udgangstilladelse fra fængselet, givet vis på grund af god opførsel.

Det er i 1992.

Det kan virke vandvittigt, at de spændske myndigheder vælger at give en farlig voldstømt indtæt lovtættet.

Men det er præcis, hvad der sker.

Antonio Angles kommer på udgang, og han har absolut ingen intention om at vente tilbage bag trammer.

Han er ude og mere vred og farlig end nogen siden før.

Ikke lang tid efter, og ikke langt affra, bliver de tre piger kidenabbet, voldtættet og møttet.

Det kan virke vandvittigt, at de spændske myndigheder vælger at give en farlig voldstømt indtæt lovtættet en uge fri fra fængselet, men det er præcis hvad der sker.

Det kan virke vandvittigt, at de spændske myndigheder vælger at give en farlig voldstømt indtæt lovtættet og møttet.

Det er derfor nærliggende for politiet at mistænke Angles, men han var ikke alene, der var jo to mænd i bilen.

Hvem er den anden, og hvor er Antonio Angles?

Den 27. januar om aftenen er der ingen spore af Antonio.

Dermed er det mest af hans familiehjemme på nær et par brødere.

Politiet gennem moder huset for at mulig spore og bevise, men finder ingenting.

Alligevel kommer de ikke til at gå tommændet hjem.

For midt i det hele kommer de to brødere hjem, og de har en ven af familien med, som kommer til at spille en centralrolle fremover.

For han er ikke bare ven af familien. Han er ikke så deltid nær ven af Antonio Angles. Manden hedder Miguel Rickarts, og er 23 år gammel. Miguel bliver med det samme hevet med på politistationen til afhøring. Det kan virke som en hurtig, nærmest forseret aktion af politiet. Men husk på, at pigerne har været savnet i 75 dage. Hele den spanske befolkning, inklusivt indræksministeren, har været voldsomt engageret i at finde de kidnappede piger. Og nu, hvor pigerne er fundet mørtet, er man voldsomt opsat på at finde de skyldige. Politiet er under et voldsomt pres. Derfor går de aggressivt til værks, og nogle gange også hårdhænned. De begynder straks med den første afhøring af Miguel. Det er for politiet vigtigste i denne afhøring, er at etablerer, hvorvidt Miguel har et alibi for ganningstidspunktet. Miguel hedder, at det har han. Han påstår, at han sidder i fængsel den fredag den 13. november, men det tager ikke lang tid at ødelægge det alibi. Da politiet forhører sig hos det pågældende fængsel, er der nemlig ingen optagelser med Miguel. Han har altså ikke noget alibi. Han er desuden venne til politiet's første mistænkte, Antonio Angles, som nu er stukket af. Og så er der lige det faktum, at Miguel ejer en særlig bil, en hvid, ubel korsa. Klokken 5. morgenen, den 28. januar, dagen efter han tilfældig dukkede op hos anglesfamilien midt i politiets rentsagning, bliver Miguel Ricard anholdt for medvirken til drab på de tre piger, og politiet skruer op for presset. I løbet af det næste døgn afhøres han igen og igen af politiet, der vil vide alt om hans ferden. Både til et fra genske små pauser, får Miguel verken lov til at sove eller spise, og så snart han dører lidt hen, bliver han vækket til nye forhører. Politiet's metoder giver på det. Omkring midnatt, den 28. januar 1992, små to dage efter fundet af de tre pires lemlæstede kroppe, tilstår Miguel Ricard at have begået de tre drab i ledtog med Antonio Angles. Samtidig raser en vigtabel mediestorm. Samtidige journalister i Spanien opsøger ikke bare Alcacerte, hvor pigerne levede, men også La Romana, området hvor de blev fundet drabt. Alle vil høre om det grovfulde fund af de tre piger, og fra nu af, over de næste mange uger, tager journalisterne permanent ophold i pigernes hjemby. Og hver eneste lille detalje i san, broadcastes ud til hele Spaniens knappt 40 millioner indbygger. Pigerne fra Alcacerte bliver fortsætstof i lang tid. Efter Miguel's tilståelse bliver Antonio Angles efterlyst gennem Interpol, og det nationale politi sætter samtlige ressourcer ind på at finde ham. Hver et eneste spor har vidnødsavn efterforskes minutjóst. Ikke bare det spanske politi, men også det franske og det portugisiske politi efterforskes spor, der kan føre til Antonio Angles. Selvom flere vidner mener, de har set ham, lykkes det ikke politiet at finde ham. Man har det andet kun den ene af de to formåde gærningsmænd i Vartex, Miguel Ricard. Det er bemærkelse sværtigt, at politiet fik en tilståelse fra en af de skyldige kun et par dage efter

man fandt pigerne.

Det kan man tolke som godt og effektivt politiarbejde.

Det kan også tolkes modsat som forseret og forhastet.

Og det ender i hvert fald med forsinkelse.

Det, der først ligner en hurtig afgørelse, viser sig nemlig at blive en sag, der virkelig trækker i langdrag.

Om det insamlingen af flere konkrete beviser imod Miguel Ricard, eller det politiets behov for at finde og fange den medskyldige Antonio Angles, der forsængler processen mest, er svært at vurdere. Men der ender med at gå over fire år fra anholdelsen af Miguel til rettagen kan begynde.

Som tiden går vokser befolkningsfrustration.

Hvis politiet er så sikre på, at Miguel er skyldig, hvorfor tager de så ikke bare en DNA-prøve og bruger det som bevis?

Selvom DNA-teknologi i 90'erne stadigvæk ikke er den mest præcise, har den dog en vis effektivitet. Kritiske røster bliver nervøse.

Har politiet overhovedet nok beviser imod Miguel til, at den uravet hængige jule vil dømme ham?

Og kan politiet nogensinde finde den anden, forsvundende gærningsmand Antonio Angles?

En mand nøjes ikke med at vinde, han tager san i egen hånd.

En af pigerne, Miriams far, som også hedder Antonio, har siden pigerne forsvant, dedikeret altid tid til at opklare forbrødelser.

Han har opsagt sit job og bruger alle døgnestimer på at læse bevismateriale og afhøjinger.

Han taler konstant med medierne for at holde befolkningsopmærksomhed vagt.

Han er allieret sig med en kriminolog og journalist, som hjælper ham med at forstå efterforskningen.

Kort tid før Ratsan skal gå i gang, bærer han om en udsættelse.

DNA-teknologi har i mellemtiden gennemgået nogle kæmpe udviklingsspræng, og Antonio, den selvbestaltede efterforsker, bærer om at få et tæppe-testet for DNA-spor.

Det tæppe, som pigerne blev fundet i. Man kan spørge sig selv, hvorfor det ikke er politiet selv, der kommer på den idé.

Det er ikke noget, der øger til troen til myndighederne.

Det gør det heller ikke, da ratten afviser forespørgselen.

Måske vurderer man, at der allerede er gået meget lang tid, og man er nu vel i gang med sagen.

Eller måske er det fordi, man ikke vil udstille politiet en kompetanse.

I maj 1997 begynder Ratsan indelig, og pigernes sidste timer gennemgås af Ratsmedicineren og er politieteknikere.

Sammen med tilståelsen frem i Gellerikart, tegner der sig et uhyggeligt og umensligt forløb.

Her er, hvad man mener, det skete den aften, fredag den 13. november, og det er ikke for satte øger.

Efter, at pigerne bliver samlet op af den vede Opel Corsa, trækker Antonio Angles en pistol, som han slår pigerne med.

En af pigerne mistrer i den forbindelse nogle tænder.

Derefter kør de ud til det øde område ved Lattomana, hvor pigerne bliver voldtaget.

Antonio og Miguel bliver sultne og bender pigerne, hvor efter de tager ind til den nærmeste by for at spise og drikke.

Da de kommer tilbage, voldtager de pigerne endnu en gang.

Det er også her, at mishandlingen med blandt andet en knivtang finder sted.

Da de to gærningsmænd er færdige, skyder de pigerne i hovedet på klosthold.

Hovedet skilles fra kroppen på to af pigerne.

Til sidst hules pigerne ind i tæppe, hvor efter de begraves et hul i jorden.

Man kan ikke forestille sig det meget ret som pigerne har måtte gennemleve.

Rejsel og uudhold i smerte får tre uskyldige tinnetspiger.

Beviserne er muligvis mangelfulde, men Jureen er overbevist.

Den 30. juli 1997 kendtes Miguel Riccard skyldig i alle anklagepunkter.

Han modtager en fængselstom på 150 år.

Miguel Riccard er uden sidestykket den mest forhattemand i Spanien.

Det hjælper mig ikke, at han i retten træk sin tilståelse tilbage under påskud af, at politiet tvang ham.

På tross af dom på 150 år, og hans status som landets mest forhattet,

ender Riccard kun med at sidde fængselet i sammenlagt 21 år.

I 2013 bliver Miguel Riccard løstslat efter en dom fra EUs menneskeralliheds domstol.

Han har givet et interview siden, hvor han bedyrer sin uskyld.

Eftersigne blev Miguel religiøs i fængselet og lever nu under Jureen.

Nogen mener, han lever som munk i et fransk kloster.

Hans medeskyldige Antonio Angles er aldrig blevet fundet.

Der er to teorier om, hvor han blev af.

Interpol forsøgte at følge hans bor rundt i Europa.

Og det eneste bor fyrt dem sin færge ud fra irlandskyst i 1993.

Theorien her er, at Antonio var kommet om bor på skibet som blind passager.

For at undgå tolleri i irland, er han sprunget over bor inden færgen og helt i havn.

To år efter, finder de ierske myndigheder et kranje på stranden ved County Cork.

Kranje har kendetegnet, der peger på Antonio Angles,

men man kan ikke fastlå med 100% sikkerhed, at det er ham.

Er de to teorier, der er, er det den her, man håber mest på.

Altså, han er druknet i et iersk koldt hav.

For at følge den anden teorie, som ikke er usansynlig, lykket det simpelthen Antonio,

at forlade Spanien og rejse til Brasilien, hvor han har delt statsborgerskab.

Der gik jo 75 dage, inden pigerne fra Alcazar er blevet fundet,

og man kom på sporet af ham.

Reeligt med tid til at forlade landet stille og roligt.

I så fall, kan Angles vandre rundt i rive skader den dag i dag,

ikke en rart tanke.

Miriam's far, Antonio, arbejder den dag i dag stadig ind af,

for at få hele sannheden frem i lyset.

Han har været en af de største kritikere af politiets arbejde

i forbildelse med efterforskningen.

På baggrund af den katastrofale og inkompetente overlåslustlade

til Angles kort før pigernes død, har den spanske stat

tildelt hver af de tre familier 300.000 euro.

Men penge kan selvfølgelig aldrig træde i stedet for pigernes livskledede kærlighed og arbetit på livet.

Ved Kirkegården i Jæmbyen står en statue af pigerne fra Alcazar.

## **[Transcript] Nationens mareridt / Pigerne fra Alcásser**

Miriam, Desirea og Antonio.

De bedste veniner, der altid var sammen, sælg i døden.

Du har lyttet til en nationens marit.

Menoskript af Johan K. Jensen redigerer en lyd og musik af Gustav Niport.

Serierne producerer Body Body for Ali.

Du har lyttet til en podcast for Ali.

Find endnu flere artikler, podcast og video i din Ali-app.